

Kendime Mektuplar – 5

Sevgili,

Kaç yaşlarındaydın, onu hatırlamıyorum ama her şey, hafızamda, gözümle görüyormuşçasına berrak olarak duruyor. Kuzenin eski oyuncak bebeği senin için yeni olmuştu. Çerçöpten yaptığın bebeklerle kıyaslandığında bir insan minyatürüydü. Açık kahve saçları, ince uzun bir boyu, hareketli beli, kolları ve bacakları vardı. Ablan el kadar bir yelek örmüştü ona. Çeşit çeşit elbiseleri, yatağı yorganı bile vardı. Çok güzeldi ve sen bu güzelliği arkadaşınla paylaşmaktan mutlu olurdun.

Komşunun kızı Cemile; senden bir yaş küçüktü. En yakınındaki arkadaşındı. Birlikte oyunlar oynardınız. Sen ne kadar oyuncuğın varsa dökerdin ortaya. Bu oyuncak bebek onun da hoşuna gitmiş olmalı ki, iyi bir yere saklamayı teklif etti sana. Evimizin üst tarafındaki iki yüz metre karelik küçük bahçemizde, Cemile'yle birlikte, onun anneannesinin bahçesine yakın bir yere gömmüştünüz onu. Bu güzel bebek için en güvenli yerdi; öyle söylemişti Cemile ve sen de inanmıştın. Sevdiklerine hesapsız güvenirdin ve sevmediklerinle herhangi bir ilişkin olmazdı. Ertesi gün bebeğini almak için o gömdüğünüz yeri açtığında topraktan başka bir şey bulamamıştın. Cemile'ye sormuş muydun, kendine kızmış mıydın, annene söylemiş miydin, hiç hatırlamıyorum. Ama günlerce aramış ve bulamamıştın; üzülmüştün.

Ben hâlâ senin gözlerinle bakıyorum, biliyor musun. Yeni tanıştığım insanlara karşı içten davranmamak için bir nedenim hiç olmadı. Onları geçmiş tecrübeler üzerinden değerlendirmek, önyargılı olmak değil midir? Temiz pencereden bakmayı tercih etmek kadar insanî bir şey olabilir mi! O nedenle hep savunmasız, hep hesapsız başladım yani tanışıklıklara. Ateşe atılan kelekler gibi hep yanarak öğrendim insanın içindeki insanî olan ve olmayan unsurları. Bu nedenle Cemiller ve Cemileler hiç eksik olmadı hayatımda ve olmayacak. Çünkü iç alemleriyle görünüşleri, isimleriyle müsemmaları arasındaki tezat, asıl yolumu bulmamda bana rehber oldu. Kendimi değil yanılsamaları gömmemi sağladılar. O yüzden bırakamam ben senin gözlerinle bakmayı.

Sevgili,

Bir süredir yeni bir yolculuk içindeyim. Aslında yeni olduğu söylenemez; yıllar önce ara verdiğim yolculuğa tekrar devam etmeye karar verdim. Bütünüyle kendi kararım olduğu söylenemez; beni tanıyanlar o yolu işaret ediyorsa bir bildikleri vardır, diyerek çıktım bu yolculuğa. O kayığa ilk bindiğimde korkulu, ürkek, kuşku dolu bakışlarla karşılaştım. Oysa birbirlerine karşı oldukça naziktiler; ama içtenlikten yoksun oldukları için bu nezaket onları yalnızlaştırıyor, korkunun o kuşku dolu girdabının içine çekiyordu. Birbirleriyle konuşuyorlar ama tanışma ihtiyacı duymuyorlardı. Halbuki hepsi aynı kayıktaydı ve hepsinin amacı aynıydı; okyanusa ulaşmak. Belki de görünüşte böyleydi ve ben o nedenle anlayamıyordum kendilerini okyanusa taşıyan kayığı kurtlar sofrası olarak algılamalarını. Ve insan bir kez kurt gibi hissetmesin kendini, etrafındakileri tehdit olarak algılamaktan kendini kurtaramıyor, kararlı gözleri kendilerine o küçücük kayığı kocaman bir gemi, üzerinde seyrettikleri nehri de bir okyanus gibi gösteriyor, güvende olmanın yegâne çaresinin o gemide bir paye elde etmek

olduğuna inandırıyor, o mevkie gelinceye kadar birilerinin her an ayağını kaydırması korkusuyla hareket ettiriyor, kürekleri eline geçirince de kendini kaptan-ı derya zannettiriyor. İnsanın kendini bir yanılısamanın içinde yok etmesi ne hazin bir son!

Sevgili,

İnsan neden kendini insan gibi hissetmeyi, etrafındakilere insanca bakmayı terk eder? İnsan neden insanî taraflarını gömer, ondan uzaklaşır da doğal yaşamın kurallarıyla yaşamayı tercih eder? İnsan ne uğruna kendinden vazgeçer?

Benim ne yapacağı mı soruyorsun? Ben yenisini buluncaya kadar o kayıkta, onun nehirde hareket eden bir kayık olduğunu unutmaksızın, insan kalmayı başarabilenlerle yolculuğuma devam edeceğim.